

ДОНАЛД БИСЕТ

ПРИКАЗКА ЗА ПАТ ПАТ

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Живяло едно време пате на име Пат Пат. Не се казвало Джон Пат или Алфред Пат, нито пък Томас Пат, а точно Пат Пат.

Патето Пат Пат било доста страхливичко. Често казвало „Леле-мале!“ и „Едва ли ще успея“ и все подобни фрази.

Веднъж патето Пат Пат излязло на разходка по брега на реката, където живеело и видяло огледало в стара рамка, подпряно на едно дърво. Всъщност огледалото било счупено и проблясвало само едно парче в ъгъла. Пат Пат застанал пред почти празната рамка, за да се огледа.

Точно тогава обаче един гълъб кацнал от другата страна на рамката и започнал да кълве зрънца. Патенцето Пат Пат мислело, че в рамката има цяло огледало, затова много се учудило, че видяло гълъб.

— Леле-мале! — извикало то. — Аз не съм пате, а гълъб. — И веднага нагазило в реката и заплувало бързо с крачета към майка си.

— Леле-мале! — повтаряло то. — Значи аз съм гълъб. Едва ли ще успея да доплувам до мама. — И глупавото пате започнало да се дави.

Майка му го измъкнала от водата и му казала:

— Колко си глупавичък, Пат Пат! Разбира се, че си пате, не гълъб. Иди пак до огледалото и хубаво се огледай.

Патето Пат Пат излязло неохотно на брега и отишло до огледалото.

От другата страна на рамката този път стояла една жаба.

— Жаба! — изохкало патето. — Леле-мале! Аз съм жаба. И щъркелът ще ме изяде. Едва ли ще успея да се скрия.

Мама Патица се ядосала, но нали е майка, решила да помогне на глупавичкото патенце. Тя помолила Лебеда да застане зад празната рамка на огледалото, а после пратила Пат Пат да се огледа.

Пат Пат отишло при рамката. Огледало се и не можело да повярва на очите си. Виждало лебед.

— Ех, колко глупаво пате съм. Мислех си какво ли не... А ето че съм красив и мъдър лебед.

Патето Пат Пат се върнало в реката и скоро започнало ужасно да досажда на другите патета, да ги поучава и да се държи надменно с всички. Станало нетърпимо пате.

Мама Патица решила пак да се намеси. Тя видяла, че зад рамката няма никой и казала на синчето си:

— Малък лебеде, иди и пак се огледай!

— Защо да не ида? — отвърнало патето. — Удоволствие е да виждам колко съм красив.

Патето излязло на брега и застанало пред дървената рамка. Зад нея обаче нямало никой, затова се виждала само зелена ливада.

Патето Пат Пат се раздвижило, но ливадата не помръднала.

— Не се вижда нищо — си помислило патето. — Значи аз съм едно нищо! — И започнало да плаче.

Сълзите се стичали по човката му и капели върху ципестите му крачета. Патето Пат Пат плакало толкова дълго, че около него се образувала локва. Но патето не спирало и локвата ставала все по-дълбока. Хлипацият Пат Пат навел глава и през сълзи видял във водата нещо, което се клатушкало и много приличало на пате — с рошава главичка и жълт клюн. Пат Пат застанал неподвижно и водата станала гладка като огледало. И тогава патенцето видяло съвсем ясно отражението си. Огледало се, помислило, пак се огледало и накрая разбрало. Дървената рамка била празна, в нея нямало огледало. Затова виждало през нея. Ако огледалото било цяло, щяло да се отрази едно...

— Пате — извикал щастливият Пат Пат и пригладил с човка перцата си. — Аз съм Пате.

Па, па, па.

То веднага доплувало при майка си:

— Мамо — извикало то. — Аз съм си аз!

— Разбира се, че си ти — отвърнала мама Патица. — Щом разбра кой си, иди си поиграй с другите патенца.

— Па, па, Пат Пат! — поздравили го те, което на патешки означавало: Здравей, Пат Пат!

— Па, па, патенца! — отвърнал Пат Пат.

— Искаш ли да поиграем — предложили те.

— Па! — отговорило щастливото пате.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.